

Vajda tanár úr 90. születésnapjára

Érettségi után négy évvel tanárként kezdtem dolgozni egy általános iskolában. Ahogyan múltak az évek, egyre inkább büntudatot éreztem – és egyre inkább megértettem Vajda tanár úr rosszallását – azért, amit az egyik matematika óráján tettem.

A Tanár úr olyan lelkesen magyarázott az órákon, olyan „szépen” beszélt a különböző egyenletekről, olyan „mesébe illőek” voltak a kúpok, a gúlak és a többi alakzatok, hogy némelyikre még a díszes palástot is ráképzelhettük, mint a sikeres próbákat kiállt legkisebb királyfira. Ám azon az órán mindez valahogy mégsem jutott el a tudatomig és a szívemig.

Én bizony azon az órán – német tudásomat fejlesztendő – levelet írtam egy bizonyos, az akkori NDK-ban élő Günther Possienkének. Belemélyedtem a német-magyar szótárba, és észre sem vettem, hogy a Tanár úr ott áll mellettem. Nem kiabált, nem szólt, csak abbahagyta a tanítást, kinézett az ablakon, s várt, míg rádöbbenek, mit is csinállok.

Utólag most még jobban szégyellem magam, mint akkor és még nagyobb átérzéssel kérek bocsánatot. Ám egyben őszinte elismerésemet is ki szeretném fejezni azért a türelemért, higgadtságért és eleganciáért, ahogyan az ilyen fajta csínyeinket kezelni tudta. Mindezzel sokkal inkább hatni tudott ránk és eredményesebben próbált jóra nevelni bennünket, mint kiabálással és fenyítéssel.

Amúgy Tisztelt Vajda Tanár Úr, befejezésül tartozom egy vallomással: bármennyire is szégyellem magam ezért, az azóta eltelt 53 évben sem kerültem közelebb a matematikához és az ábrázoló geometriához, még akkor sem, ha úgy ahogyan a Tanár úr tanította ezeket a tárgyakat, minden esély meglett volna rá. Hozzáteszem: Günther Possienkével folytatott levelezésem sem vezetett közelebbi kapcsolathoz.

Sok szeretettel és tisztelettel:

Vértes Erzsi